

er, at Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 ikke har gjort nogen Forandring i Grundlovens Stilling med Hensyn til Alt, som vedrører Kongerigets særlige Anliggender; og, efterat Kassebeholdningen er deelt, hører jo Kongerigets særlige Kassebeholdning aabenbart til Kongerigets særlige Anliggender, det kan der ingen Tvivl være om. Hvad skete der den 2den October forrige Aar? Jeg troer, at man for dette Tilfælde kan besvare Spørgsmaalet ved at sige: Der skete Intet, der paa nogen Maade kunde svække den Ansvarlighed i Kongerigets særlige Anliggender, som bestaaer fra 5te Juni 1849. Nu har den ærede Minister mindet om, at det var Hs. Majestæt Kongens Prærogativ at omlægge de forskjellige Sager til de forskjellige Ministerier. Jeg indrømper, at det forholder sig saaledes; men deraf følger da ogsaa, at, hvad der ikke er omlagt deraf, hvor det befandt sig før den 2den October forrige Aar, det befindes der endnu, og, hvad der altsaa befandtes Kongerigets særlige Anliggender vedrørende paa et vist Sted, under et vist Ministerium, før den 2den October forrige Aar, det maa findes der endnu under constitutionel Ansvarlighed, saafremt det ikke af Hs. Majestæt Kongen er henlagt andetsteds; og, dersom det er henlagt andetsteds, saa kan det kun være henlagt der under constitutionel Ansvarlighed. Derom, mener jeg, kan der ikke være Tvivl tilstede. Dersom ikke Ansvarret for alle Finantsager er henlagt til Indenrigsministeren, saa bærer endnu Finantsministeren Ansvarret for alt det, som ikke er henlagt under Indenrigsministeren. Det forekommer mig at være saa klart, som det kan være, og, dersom Finantsministeren ikke vil paatage sig dette Ansvar, og, dersom Finantsministeren ved de Sager, som endnu ligge under ham, ikke paa Grund af dette Ansvar møder for Rigsdagen og forhandler med den, da formener jeg, at han ikke opfylder sin Pligt. Jeg troer, at dette ganske simpelt er Stillingen. — Forøvrigt skal jeg erklære, at jeg stemmer mod det foreliggende Forslag. — Den Bestemmelse, som er optagen i § 1 af det foreliggende Lovforslag, tyder nemlig hen paa, at man vil henlægge Sager, som efter min Formening

ligge under Finantsministeren, et andet Sted hen, og det er en Ordning, som jeg ikke troer, man skal gaae ind paa. Den eneste tilfredsstillende Ordning af Finantsagerne vil, efter min Formening, være, den, at Finantsministeren bliver staaende i den samme Stilling til de tre Ministerie, der omfatte Kongerigets særlige Anliggender, som Finantsministeren stod til disse Ministerie forinden 2den October forrige Aar. Det er den eneste naturlige Stilling, hvori han kan staae til Kongerigets særlige Ministerie, og, naar man her taler om at henlægge Noget andetsteds, saa vil det jo være ligebetydende med at flytte det bort fra Finantsministerens Omraade, og det vil jeg ikke gaae ind paa. Jeg stemmer derfor mod Loven.

Monrad: Jeg kan dog ikke anerkende Rigtigheden af, hvad der blev ytret af den høitagtede Premierminister. Jeg troer, at det er et Ansvar, som paahviler de for Rigsdagen ansvarlige Ministerie, at paasee, at alle de Sager, der ere særlige, komme ind under Bestyrelse af Ministerie, som ere ansvarlige for Rigsdagen. Man maa paastaae, at der vil paahvile dem et Ansvar, dersom de lode udgibe af deres Hænder særlige danske Anliggender; med andre Ord, dersom man tænkte sig, at Bestyrelsen af en stor Deel af de Anliggender, der si Ex. ere henlagte under Indenrigsministeriet eller under Justitsministeriet, blev henlagt under Cabinetssecretairen, kunde ikke de særlige danske Ministerie frigjøre sig for Ansvar ved at sige: „Disse Sager ere ikke overdragne os“. Jeg troer ikke, at man paa den Maade, ved at sige, at en Sag ikke er en overdragen, kan frigjøre sig for Ansvar; thi det er netop en Pligt, som paahviler de særlige danske Ministerie, at paasee, at alle Sager, der vedrøre Kongerigets særlige Anliggender, blive henlagte under en Bestyrelse, der er ansvarlig for Rigsdagen. Det er den Side, hvorfra jeg troer, at vi maae tage Sagen. Saaledes som jeg har opfattet den nuværende Finantsministeres Stilling, betragter han sig som Banquier for vor høitagtede Indenrigsminister; men som Følge heraf er det jo aabenbart, at det egentlige Ansvar maa paahvile den høitagtede Indenrigsminister. Jeg maa forøvrigt ogsaa her-